

Kitab Yoèl lan Pasamuwan Advent Dina Kaping Pitu Laodikia - Nomer Pitu

Jeff Pippenger

2025-12-09

Nomer Pitu

Ing sawetara artikel kapisan, kita wis nglebetake pethikan saka *The Desire of Ages* kang ngrembag babagan Kristus nalika marakaké pasemon bab kebon anggur marang wong-wong Yahudi kang remen mbantah. Pasemon tetembungan bab kebon anggur iku uga minangka kidungé Musa lan Sang Cempe, kang dinyanyèkaké déning wong satus patang puluh papat ewu; lan ilham maringi katrangan marang kita yèn sawijining “kidung” ing ramalan iku nggambarake sawijining “pengalaman.” Wong satus patang puluh papat ewu ngetutaké Sang Cempe menyang ngendi waé Panjenengané tindak, mulané wong-wong mau bakal lumaku ngliwati pengalaman kang padha kaya kang dialami déning Kristus lan Musa. Kristus minangka omega saka sajarah kenabian Israèl kuna, lan Musa minangka alpha saka sajarah kenabian Israèl kuna; loro-loroné urip ing jaman-jaman kang saajar nalika umat prajanjian sadurungé lagi diliwati lan nalika umat prajanjian anyar lagi dipilih. Wong satus patang puluh papat ewu ngidungaké kidungé Musa lan Sang Cempe kanthi ngalami sawijining sajarah nalika umat prajanjian sadurungé lagi diliwati—nalika Gusti lumebet ing prajanjian karo umat prajanjian Panjenengané kang pungkasan.

Miturut pralambang kenabian, nalika Kristus ngaturaken pasemon punika, prekawis punika saajar kaliyan Pétrus nalika ngandharaken marang tiyang-tiyang Yahudi ing Pentakosta ingkang remen padudon. Ing krisis pungkasan, Gusti Yesus nalika ngaturaken pasemon punika marang tiyang-tiyang Yahudi ingkang remen padudon, nggambaraken tiyang-tiyang ingkang sami ngidungaken kidung bab pakebonan anggur marang para wong mendem saking Éfraim. Pétrus ngaturaken kidung ingkang sami ing Pentakosta, namung piyambakipun ngidungaken punika kanthi larasipun Yoèl. Kidung bab pakebonan anggur punika inggih punika kidung babagan umat prejanjian rumiyan ingkang dipunpegat nalika ing wekdal ingkang sami umat prejanjian enggal dipunrabi dening Gusti. Para prawan ingkang nandhang kuciwa lan mlebet ing mangsa ngentos samu ngantos-antos perkawinan punika, lan kasampurnaning panggenapanipun inggih punika bilih piyambakipun sami ngantos-antos pemeeterayaning satus patang puluh papat ewu.

Kitab Yoèl diwiwiti kanthi bab kapisan kang njlentrehake kepriye kebon angguré Allah wis dirusak déning para wong kang ngombé anggur lan ombèn-ombèn kang atos, sing saka cangkeme “anggur anyar” wis katetepaké kaputus. Sanalika Gusti Yésus mratélakaké marang wong-wong Yahudi yèn karajané bakal kapundhut saka wong-wong mau lan kaparingaké marang golongan para panggarap kebon anggur kang bakal ngasilaké woh-wohan sejati saka kebon anggur mau, Gusti Yésus banjur ngalihaké pangandika lan nyebut watu pojok ing Padaleman Suci kang wis disisihaké, nanging kang wus katetepaké

bakal dadi watu pucuking bangunan. Wiwitané bakal kaulang manèh ing wekasané, lan nalika kayektèn iki dipratélakaké, prakara iku kagambaraké minangka “nggumunaké.”

“Pranatan panyebutan kapisan” ing Sabdaning Allah maringi weruh marang kita bilih, amarga Yoèl wiwitanipun ngandharaken karusakaning kebon anggur, prakawis punika dados pokok utami saking paseksènipun. Yoèl boten piyambakan, awit saben nabi ageng miwiti paseksènipun kanthi ngrembag dosa-dosa lan kaanané Israèl ingkang kasasar.

Ing Yesaya pasal selikur wolu, para “wong panyenyamah kang mrentah” ing “Yerusalem” digambarake minangka “wong mendem saka Efraim,” lan minangka “makutha kasombongan.” “Makutha” nggambarake kapamimpinan, lan “kasombongan” nggambarake sipat satanis.

Para wong mendem iku dipadhakaké mungsuh karo sisané (“residue”), kang dadi “makutha” kamulyané Gusti Allah; awit sajroning udan pungkasan, Pangéran ngedegaké “karajan kamulyan”-Nya, kaya dene dipralambangaké déning Panjenengané nalika ngedegaké “karajan sih-rahmat” ana ing salib. Karajan sih-rahmat ana ing salib iku dadi pralambang tumrap karajan kamulyan ana ing hukum Minggu.

Udan pungkasan wiwit ing 9/11 nalika panyegelan tumrap satus patang puluh papat ewu lan pangadilan tumrap wong urip uga wiwit. Ing wektu panyegelan, panyiraman Roh Suci wiwit ing 9/11, nalika Gusti Yesus ngembusaké sawetara tetes. Iku minangka dhasar, lan panyiraman Roh Suci ing Pasemon Tengah Wengi iku minangka watu pucuk. “Ajaib” iku pralambang tumrap mangsa panyiraman Roh wiwit saka “9/11 nganti tekan undhang-undhang Minggu.”

Simbolisme “makutha” minangka pralambang kapemimpinan, sing sejajar nanging kosok baline, kaandharake ing cariyos Yesaya rong puluh wolu, nalika para wong mendem sing mrentah Yerusalem dipunliwati, lan kapemimpinan pasamuwaning Allah diparingake marang para turahan. Prastawa iki nggambarake pasemon bab pakebonan anggur. Makuthane wong mendem iku dicopot, lan satus patang puluh papat ewu banjur dadi makutha kang makili Kratoné Kristus. Yesaya mulang kayekten kang padha ing bab rong puluh loro nalika Shebna kabucal menyang nagara adoh lan diganti dening Eliakim. Apa iku para wong mendem ing Éfraim utawa Shebna ing bab rong puluh loro, kaloroné padha makili kapemimpinan umating Allah miturut prejanjian lawas kang dipunliwati.

Zakaria nandhesake Mlebu Kanthi Kamulyan, kang uga minangka Sesambat Tengah Wengi, lan ayat-ayat sabanjure sarujuk karo Yesaya kanthi nandhesake umat Allah minangka makutha.

Padha bungaha banget, he putri Sion; soraka, he putri Yerusalem: lah, Rajamu rawuh marang kowe; Panjenengane iku adil lan kagungan kaslametan; andhap-asor, lan nunggang kuldi, ya iku anak kuldi, anak saka kuldi wadon. Lan Aku bakal nyingkirake kreta perang saka Éfraim, lan jaran saka Yerusalem, lan panah perang bakal dipateni; lan Panjenengane bakal ngandika tentrem marang para bangsa: lan panguwasane bakal saka

segara tekan segara, lan saka bengawan tekan ing pungkasaning bumi.

Dene sira uga, srana getihing prajanjianira, Ingsun wus nglilani para tawananira metu saka sumur kang ora ana banyune.

Padha balia marang papan pangungsèn kang santosa, hé para tawanan pangarep-arep; ya ing dina iki uga Ingsun martakaké yèn Ingsun bakal mbales kaping pindho marang kowé; nalikané Ingsun wis mbengkongaké Yehuda kanggo Ingsun, ngisèni busur karo Efraim, lan nglairaké putra-putramu, hé Sion, nglawan putra-putramu, hé Yunani, sarta ndadèkaké kowé kaya pedhangé wong gagah prakosa.

Lan Sang Yehuwah bakal katingal ana ing sadhuwuré wong-wong mau, lan panahé bakal melesat kaya kilat; lan Sang Pangéran Yehuwah bakal muniaké kalasangka, lan bakal tindak kanthi prahara saka kidul. Sang Yehuwah Gustiné bala tentara bakal ngreksa wong-wong mau; lan wong-wong mau bakal mangan nganti entek, lan nelukaké nganggo watu umban; lan wong-wong mau bakal ngombé, lan rame kaya wong kang kena anggur; lan bakal kebak kaya bokor-bokor, lan kaya pojok-pojok mézbah. Lan Sang Yehuwah, Allahé wong-wong mau, bakal nylametaké wong-wong mau ing dina iku kaya pepanthané umaté dhéwé; amarga wong-wong mau bakal kaya watu-watu makutha, kaangkat kaya panji-panji ana ing tanahé. Awit sepira gedhéné kasaenanipun, lan sepira gedhéné kaéndahanipun! Gandum bakal ndadèkaké para nom-noman bungah, lan anggur anyar para prawan. Zakharia 9:9–17.

Ayat kaping sewelas (9/11) ngandika, “Minangka tumrap sira uga, marga saka getih prajanjianira, Ingsun wus ngluwari para tawananira saka jugangan kang ora ana banyune.” Sang Kristus netepake prajanjian karo wong akeh sajrone saminggu, lan minggu iku diwiwiti nalika Panjenengane dibaptis. Sajrone telung taun setengah Kristus lumampah ana ing satengahe manungsa, lan ing mangsa panutuping telung taun setengah iku Kristus netepi ramalané Zakhariah kang nandhani mlebet kanthi kamenangané Sang Mesias menyang Yerusalem. Panguwuh Tengah Wengi miwiti sawijining mangsa kang nuntun marang séda, panguburan, lan wunguné Kristus. Baptisané Kristus nglambangaké séda, panguburan, lan wunguné Panjenengane, mulane wiwitan lan pungkasaning mangsa telung taun setengah iku padha.

Baptisan Kristus minangka pralambang 9/11, lan 9/11 nandhani wiwitaning sawijining mangsa kang rampung ing hukum Minggu. Ing 9/11 udan pungkasan wiwit mreteli, lan ing hukum Minggu iku kasokaké tanpa ukuran, kaya dipralambangaké déning Kristus nalika Panjenengané ngambusaké marang para sakabat sawatara tetes udan sadurungé kasokané ing Pentakosta.

Zakharia 9:11 selaras karo 9/11 lan uga Klawan Tengah Wengi kang ndadèkaké tumuju marang hukum Minggu. Ing wektu 9/11, pekabaran Laodikia rawuh minangka bebener saiki, kaya déné wis kelakon ing taun 1856 lan 1888. Pekabaran Laodikia diparingaké marang wong-wong kang ora sumurup yèn dhèwèké wis mati. Wong-wong mau ana ing “sumur” tanpa pekabaran udan pungkasan, awit sumuré ora ana banyuné. Manawa Laodikia gelem

nanggapi ketukan ing atiné, Gusti bakal ngangkat wong-wong mau metu saka sumur mau, awit nganti mangsa kasempatan sih-rahmat katutup ing wektu hukum Minggu, dhèwèké iku “para tawanan pangarep-arep.”

Dene tumrap sira uga, marga saka getihing prajanjianira, Ingsun wus ngluwari para tawananira saka guwa sing ora ana banyune. Balikana menyang benteng pangayoman, he para tawananing pangarep-arep; ing dina iki uga Ingsun mratelakake, yèn Ingsun bakal mbalèkaké marang sira ping pindhho. Zakharia 9:11, 12.

9/11 maringi kakuwatan marang pekabaran sing rawuh ing taun 1989. Pekabaran iku yaiku pekabaran malaékat katelu, nanging ing struktur lan istilah gerakan reformasi Millerit, taun 1989 nandhani rawhipun malaékat kapisan. Pekabaran malaékat kapisan diparingi kakuwatan ing tanggal 11 Agustus 1840 lumantar kasampurnaning sawijining ramalan ngenani Islam, lan iku nedahaké manawa rawhipun malaékat katelu ing taun 1989 bakal diparingi kakuwatan lumantar kasampurnaning sawijining ramalan ngenani Islam.

Nalika ramalan ngenani Islam dikukuhaké tanggal 11 Agustus 1840, malaékat ing Wahyu pasal sepuluh tumedhak, mula nggambaraké kanthi pralambang tumedhaké malaékat ing Wahyu pasal wolulas ing 9/11. Panguwosan malaékat kapisan ing 1840, lan panguwosan malaékat kapindhho ing 1844, loro-loroné padha nggambaraké kanthi pralambang panguwosan malaékat katelu ing 9/11. Tanggal 18 Juli 2020 iku rawhipun malaékat kapindhho, kaya kang dipralambangaké déning kuciwa kapisané para Millerit tanggal 19 April 1844. Sajarah saka loro panguwosan malaékat kapisan lan kapindhho ing sajarahé para Millerit, lan uga sajarah panguwosan malaékat katelu ing 9/11, maringi paseksi tumrap panguwosané piwulang Midnite Cry kang rawuh ing Juli 2023.

Masa panyegelan diwiwiti ing 9/11 lan rampung ing hukum Minggu. Masa iki diwiwiti nalika Kristus ngembusaké sawetara tetes udan pungkasan lan dipungkasi déning ilat-ilat geni sing nggawa sawijining warta marang jagad ing Pentakosta. Pétrus nandhakake Pentakosta minangka panggenapan saka Yoèl. Amarga mangkono kanyatané, prakara iku netepaké yèn ambegané Kristus uga minangka panggenapan saka Yoèl, awit mangsa Pentakosta nduwèni wiwitan lan pungkasan kang cetha sing nduduhaké yèn alpha uga iku omega. Ing dina wunguné Kristus, pisungsung woh kapisan gandum jelai dipersembahaké, lan sèket dina sawisé iku, ing Pentakosta, pisungsung woh kapisan gandum diangkat munggah. 9/11 minangka pralambang Seruan Tengah Wengi sing rawuh sawatara sadurungé lan nuntun marang hukum Minggu. Panggenapan sampurna saka pralambang Zakharia 9:9 tumrap Seruan Tengah Wengi iku dumunung sawisé Juli 2023.

Padha bungaha banget, he putri Sion; soraka, he putri Yerusalem: lah, Ratumu rawuh marang kowe: Panjenengane iku adil lan nggawa karahayon; andhap asor, nunggang kuldi, yaiku anak kuldi, anaké kuldi wadon. Zakharia 9:9.

Mangkono, Zakharia sarujuk karo simbolisasi Yesaya ngenani umat Allah minangka makutha, nanging dheweke nambahi manawa makutha iku uga panji nalika nyerat, “for they shall be as the stones of a crown, lifted up as an ensign upon his land“, lan Zakharia luwih

lanjut nggemakaké kabungahan kang ana gandhèngané karo simbol-simbolé Yoel yaiku “corn” lan “new wine,” kanthi ngandika, “corn shall make the young men cheerful, and new wine the maids.” Nalika kita nyemak cathetan bab para wong mendem saka Efraim ing pasal wolulukur, gatèkna manawa iki yaiku pasal Kitab Suci kang nandhani “rest and the refreshing.” Iki salah siji saka pérangan utama ing Kitab Suci ngenani udan pungkasan, mula para wong mendem saka Efraim iki mesthi padha karo para wong mendem kang kasebut déning Yoel.

Cilaka makutha kasombongan, para wong mendem saka Éfraim, kang kaendahan kaluhurané iku kembang kang lagi luntur, kang ana ing pucuking lebak-lebak subur duwèké wong-wong kang kalah déning anggur! Lah, Pangéran kagungan sawijining kang rosa lan santosa, kang kaya prahara ès lan badai kang ngrusak, kaya banjiring banyu gedhé kang nglimpah, bakal mbanting mudhun menyang bumi kanthi tangan. Makutha kasombongan, para wong mendem saka Éfraim, bakal diinjak-injak ing sangisoring sikil; lan kaendahan kaluhuran, kang ana ing pucuking lebak subur, bakal dadi kembang kang lagi luntur, lan kaya woh kang cepet mateng sadurungé mangsa panas; kang nalika wong kang ndeleng iku wus weruh, nalika isih ana ing tangane, enggal dipangané. Ing dina iku Pangéraning sarwa dumadi bakal dadi makutha kaluhuran lan makutha kaendahan tumrap turahaning umaté, lan dadi roh pangadilan tumrap wong kang lenggah ing paukuman, sarta dadi kekuwatan tumrap wong-wong kang mbalèkaké peperangan nganti tekan gapura. Nanging wong-wong iki uga padha klèru marga saka anggur, lan marga saka ombèn-ombèn kang kuwat padha kesasar; imam lan nabi padha klèru marga saka ombèn-ombèn kang kuwat, padha katelen déning anggur, padha kesasar marga saka ombèn-ombèn kang kuwat; padha klèru ana ing wahyu, padha kesandhung ana ing pangadilan. Awit sakehé méja kebak muntah lan rereged, nganti ora ana papan kang resik. ...

Padha menenga lan gumunana; padha sesambata lan sesambatana: dheweke padha mendem, nanging dudu amarga anggur; padha oleng, nanging dudu amarga omben-omben kang atos. Awit Sang Yehuwah wus ngetokake marang kowe roh turu kang jero, lan wus nutup mripatmu: para nabi lan para panguwasamu, para paningal wus Panjenengane tutupi. Lan sakehing wahyu dadi tumrap kowe kaya tembung-tembunge kitab kang kasegel, kang diwenehake wong marang wong kang sinau, kanthi kandha, Mangkene, mugi panjenengan maos punika: lan dheweke mangsuli, Aku ora bisa; awit kitab iku kasegel: Lan kitab iku diwenehake marang wong kang ora sinau, kanthi kandha, Mangkene, mugi panjenengan maos punika: lan dheweke mangsuli, Aku dudu wong sinau.

Mulané Pangéran ngandika: “Amarga bangsa iki padha nyedhak marang Aku nganggo cangkemé, lan ngormati Aku nganggo lambéné, nanging atiné wis dijauhake saka Aku, lan rasa wedi-é marang Aku mung diwulangaké déning pranatané manungsa; mulané, lah, Aku bakal nindakaké pakaryan kang nggumunaké ana ing tengah bangsa iki, iya pakaryan kang nggumunaké lan kaélokkan; awit kawicaksanané para wong wicaksana bakal sirna, lan pangertèné para wong pinter bakal kasamunèkaké. Bilai tumrap wong-wong kang ngupaya banget kanggo ndhelikaké rembugané saka Pangéran, lan

pakaryané ana ing pepeteng, sarta padha kandha, Sapa sing weruh marang kita? lan sapa sing mangertèni kita? Satemené, anggonmu mbalikké samubarang dadi kosok-balin bakal dianggep kaya lemahing tukang grabah; awit apa pantes gawéan kandha marang sing gawé, Dhèwèké ora gawé aku? utawa barang kang kawangun kandha marang sing mbangun, Dhèwèké ora duwe pangertèn?” Yesaya 28:1–8; 29:9–16.

Pangéran badhé nindakaké sawijining “pakaryan ingkang nggumunaké” ana ing antarané para wong mendem saking Éfraim nalika Panjenengané nyingkiraké kawicaksanan lan pangertosanipun, yaiku kalih unsur piyambak ingkang kaiket kaliyan mangertosi tambahing kawruh nalika sawijining pesen kenabian kasingsingaké. Inggih para wicaksana ingkang mangertos. Bagéyan saking “pakaryan ingkang nggumunaké” punika inggih nyingkiraké kawruh ingkang kasingsingaké déning Sang Singa saking taler Yéhuda saking pikiranipun para wong mendem saking Éfraim. Pamisahan antawisipun para wicaksana lan para duraka punika minangka bagéyan saking “pakaryan ingkang nggumunaké” kagunganipun Pangéran. Punika Injil langgeng. Sasampunipun Kristus nuntun para wong Yahudi ingkang remen mbantah lumantar pasemon bab pakebonan anggur lan kanthi mekaten njebak piyambakipun supados ngucapaken paukumanipun piyambak, Panjenengané lajeng ngaturaken satunggaling pitakenan saking Jabur 118:

Watu kang ditampik déning para tukang yasa wus dadi watu pucuking pojok. Iki iku pakaryaning Pangéran; iki nggumunaké ing mripat kita. Iki lah dina kang wus katetepaké déning Pangéran; kita bakal bungah lan suka cita ana ing jeroné. Jabur 118:22–24.

Pangéran badhé ngrampungaké “pakaryan kang nggumunaké lan kaélokkan” marang para wong mabuk saka Éfraim, lan punika kalebet njabut kasanggupanipun kanggo ngaken bebener. “Watu pokok ing pojok” punika nggumunaké wonten ing mripatipun para wong ingkang gadhah “anggur anyar” miturut Yoèl.

Wong-wong kang mendem ora bisa maca kitab kang katutup segelé, manawa iku pamaréntahan kang digambaraké minangka “sinau” utawa wong awam kang digambaraké déning “ora sinau.” Ora mungkin wong-wong kang mendem bisa mangertèni kanthi bener paseksèn nabi saka Kitab Suci, kang digambaraké minangka “kitab kang katutup segelé.” Wong-wong kang mendem iku uga kaping pindho diarani minangka wong-wong kang “kesasar saka dalan.” Maneh, prakara iki kacathet ing Yesaya 28, sawijining pérangan utama Kitab Suci ngenani udan pungkasan, ing ngendi Yesaya nandhesaké “katentreman lan kasagaran” kang ora gelem dirungokaké déning wong-wong kang mendem. “Katentreman lan kasagaran” iku sawijining piwucal, awit prakara iku bisa dirungokaké.

Mabuk iku wis ndadèkaké para wong mendem metu saka dalané “dalan-dalan kuna” miturut Yeremia, yaiku “dalan” kang kudu dilakoni supaya bisa nemu udan pungkasan, kang déning Yeremia dipralambangaké minangka “pangasokan.” Panampikan marang piwulang bab udan pungkasan déning para wong mendem saka Éfraim iku dadi sawijining pokok pawartan tartamtu ing Sabdaning Allah. Wong-wong mau mendem amarga padha ora gelem bali marang sajarah dhasar kang nyawisaké pola cithak biru kanggo sajarahé wong satus

patang puluh papat ewu, yaiku sajarah udan pungkasan.

“Pakaryan kaelokan” kang katindakaké marang para wong mendem ing Éfraim dumadi sajroning tumeteské udan pungkasan. Sajroning udan pungkasan ana sawijining piwulang pangujian kang ngasilaké rong golongan wong sing nyembah, kang kagambaraké déning “anggur” kang padha diunjuk. Wong duraka wis nampik ngedegaké panganggoné ramalan ing atas garis-garis sejarah suci, déné wong-wong kang nggunakaké metodhe “garis ing sandhuwuré garis” saka Yesaya wolulukur padha ngunjuk “anggur anyar.” Kamedemané wong duraka kababar ing ketidakmampuane mangertèni ramalan, lan kaanané sing wuta iku disebabaké déning ora gelem bali marang dalan-dalan lawas kang dhasar. Gusti Yesus ndhawuhi wong-wong Yahudi kang seneng mbantah kanthi takon apa padha tau maca bab watu kang ditampik, nanging banjur dadi watu pojok kang utama.

Watu kang dadi pucaking pojok makili manawa bebener kenabian, yaiku yèn dhasar utawa watu pojok mau diduplikasi ana ing watu pucak. Watu alfa uga dadi watu omega. Prinsip kenabian utama kang netepaké lan nyangga metodologi larik demi larik, (yaiku metodologi udan pungkasan) yaiku yèn wiwitaning sawiji prakara nggambarake pungkasaning prakara iku. Prinsip kenabian utama ing gerakan Millerit yaiku prinsip sedina kanggo setaun kang dikonfirmasi nalika malaékat ing Wahyu sepuluh mudhun. Prinsip kenabian utama ing gerakan satus patang puluh papat ewu yaiku yèn wiwitan nggambarake pungkasan, kang dikonfirmasi nalika malaékat ing Wahyu wolulas mudhun.

Sabdaning Allah sing asipat profetik iku rinci banget ing njlentrehake faktor-faktor sing magepokan karo udan pungkasan. Salah siji saka kasunyatan kasebut yaiku manawa para pemabuk Efraim ora saged mangerteni udan pungkasan, lan iki dipratandhani lumantar wong-wong Yahudi sing ngandharake marang Pétrus manawa para murid iku padha mendem. Prinsip utama saka metodologi kasebut dipacak kanthi langsung minangka Alfa lan Omega kanthi bola-bali ing sajroning Sabdaning Allah, nanging Sabda iku wis disegel tumrap wong-wong mau. Metodologi kasebut, paugeran profetik utama, lan pekabaran udan pungkasan iku sawetara saka tema-tema sing wis disucekake ing sawijining garis sajarah profetik kang dipratelakake minangka “pakaryan kang nggumunake.”

Maneh pangandikaning Sang Yehuwah Gustining sarwa tumitah tumeka marang aku, mangkene: Mangkene pangandikaning Sang Yehuwah Gustining sarwa tumitah: Aku cemburu marang Sion kalawan cemburu kang gedhe, lan Aku cemburu marang dheweke kalawan bebendu kang gedhe banget. Mangkene pangandikaning Sang Yehuwah: Aku wus bali marang Sion, lan bakal dedalem ana ing tengahing Yerusalem; lan Yerusalem bakal sinebut kutha kayekten; lan gununging Sang Yehuwah Gustining sarwa tumitah, gunung suci. Mangkene pangandikaning Sang Yehuwah Gustining sarwa tumitah: Isih bakal ana wong tuwa lan wanita tuwa padha manggon ana ing dalan-dalaning Yerusalem, saben wong nyekel teken ana ing tangane marga saka tuwané kang wis banget. Lan dalan-dalaning kutha bakal kebak bocah lanang lan bocah wadon kang padha dolanan ana ing dalan-dalané.

Mangkéné pangandikané Pangéraning sarwa tumindak; Manawa prakara iku katon nggumunaké ana ing paningalé para sésa bangsa iki ing dina-dina iki, apa uga bakal nggumunaké ana ing paningal-Ku? mangkono pangandikané Pangéraning sarwa tumindak. Mangkéné pangandikané Pangéraning sarwa tumindak; Lah, Aku bakal nylametaké umat-Ku saka tanah wetan lan saka tanah kulon; lan Aku bakal ngirid wong-wong mau, lan wong-wong mau bakal manggon ana ing tengahé Yerusalem: lan wong-wong mau bakal dadi umat-Ku, lan Aku bakal dadi Allahé wong-wong mau, kanthi kayektèn lan kabeneran. Mangkéné pangandikané Pangéraning sarwa tumindak; Padakna tanganmu dadi rosa, hé kowé kang ing dina-dina iki krungu tembung-tembung iki lumantar cangkemé para nabi, kang ana ing dina nalika dhasaré padalemané Pangéraning sarwa tumindak kasèlèh, supaya Padaleman Suci bisa katitahaké. Awit sadurungé dina-dina iki ora ana upah tumrap manungsa, lan uga ora ana upah tumrap kéwan; uga ora ana katentreman tumrap wong kang lunga metu utawa mlebu marga saka kasangsaran: awit Aku ndadèkaké kabèh wong, saben wong nglawan pepadhané. Nanging saiki Aku ora bakal tumindak marang sésané bangsa iki kaya ing dina-dina biyèn, mangkono pangandikané Pangéraning sarwa tumindak. Zakharia 8:1-11.

Zakharia ngandika, “Kuwatna tanganmu, hé kowé sing ing dina-dina iki padha krungu tembung-tembung iki lumantar cangkem para nabi, yaiku sing ana ing dina nalika dhasaring padalemané Pangéran sarwa dumadi dilebokaké, supaya Padaleman Suci bisa kabangun.” Kang nguwataké umaté Allah iku pesen bab dhasar kang dadi watu pucuk. Pesen iku yaiku yèn sajarah Millerit kaulang manèh ing sajarahé wong sèwu patang atus patang puluh papat ewu.

Kristus takon, “Manawa iku katon nggumunake ana ing paningale turahaning bangsa iki ing dina-dina iki, apa iya uga bakal katon nggumunake ana ing paningalku?” Pitakon iku nandhani jaman kenabian saka “pakaryan kang nggumunake” kagungane Allah, kang dadi pokok pawartos saben nabi, nanging uga nandhani wektu nalika gerakan Laodikia saka wong satus patang puluh papat ewu iku malih dadi gerakan Filadelfia saka wong satus patang puluh papat ewu. Iku titik sing padha karo wektu nalika wong-wong mau dicapet, lan titik sing padha nalika gerakan iku malih saka militant dadi triumphant, kang uga dadi panggonan nalika pakaryan nggabungake kaallahan lan kamanungsan ana ing antaraning golongan wong iki dipurnakaké nalika pasucèn sajatine karesiki. Iki bisa dimangertèni ana ing ayat-ayat, awit sajarah kenabian kang diwakili déning “pakaryan kang nggumunake”-Nya iku nggumunake ana ing paningale Allah lan ing paningale para turahan, lan mripat marang mripat iku pralambang manunggal. Manunggal kang dipralambangaké ing kéné nyariosaké bab pancegeling umaté Allah kang ngetutaké Sang Cempé menyang endi waé Panjenengané tindak, kang wis tekan ing sawijining titik nganti wong-wong mau milih mati tinimbang nglakoni dosa lan nyalahi pratélaning watak Kristus.

Mikha ngidentifikasi sajarah dhasar Israèl kuna minangka “prekara-prekara kaélokan.”

Miturut dina-dina nalika sira metu saka tanah Mesir, Ingsun bakal nduduhaké marang dhèwèké prakara-prakara kaélokan. Mikha 7:15.

“Pakaryan-pakaryan kang nggumunake” iku sajarah dhasar kang “nggumunake” amarga sajarah dhasar iku kaulang maneh ing sajarah pungkasan, kang dipralambangake déning watu pucuk. “Pakaryan-pakaryan kang nggumunake” iku sajarah kang diwiwiti déning watu pojok lan dipungkasi déning “watu pucuk.” “Pakaryan-pakaryan kang nggumunake”-Nya kawedhar ing sajarah Musa lan kaulang maneh ing sajarah Kristus. Musa iku watu pojok lan Kristus iku watu pucuk. Musa iku alfa lan Kristus iku omega miturut pralambang nabi.

“Miwiti saka Musa, Alfa sejati saka sajarah Kitab Suci, Kristus nerangaké ing sakehé Kitab Suci prekara-prekara ngenani Panjenengané piyambak.” *The Desire of Ages*, 797.

Musa mulang, lan Pétrus migunakaké tembung-tembunge Musa ing Pentekosta kanggo negesaké yèn Musa minangka pralambang Kristus.

Nanging prakara-prakara iku, kang wus dipratandhakaké Allah sadurungé lumantar cangkeming sakehé para nabi-Né, yèn Sang Kristus bakal nandhang sangsara, iya mangkono wis katetepaké déning Panjenengané. Mulané padha mratobata lan padha mblenjara, supaya dosa-dosamu kapusak, nalika mangsa kasagaran rawuh saka ing ngarsané Gusti; sarta Panjenengané bakal ngutus Yesus Kristus, kang sadurungé wis diwartakaké marang kowé: Panjenengané iku kudu ditampani déning swarga nganti tekaning mangsa mulihaké samubarang kabèh, kang wus dipangandikakaké Allah lumantar cangkeming sakehé para nabi-Né kang suci wiwit wiwitaning jagad. Awit Musa temenan wus ngandika marang para leluhur: Gusti Allahmu bakal ngedegaké Nabi kanggo kowé saka antaraning sadulurmu, kaya aku; Panjenengané iku kudu kokrungokaké sajroning samubarang kabèh apa waé kang bakal dipangandikakaké marang kowé. Lan bakal kelakon, saben jiwa kang ora gelem ngrungokaké Nabi iku, bakal katumpes saka antaraning umat. Malah, sakehé para nabi wiwit Samuèl lan para kang tumuli sawisé panjenengané, samubarang kang wus ngandika, iya padha wus mratelakaké bab dina-dina iki. *Lelakone Para Rasul* 3:18–24.

Musa minangka alfa lan Kristus minangka omega wis katetepake lumantar paseksi kapindho Petrus ngenani Musa nalika pametuning Pentakosta; lan kanthi mangkono Petrus nekanake lan nedahake manawa sawijining unsur utama saka pekabaran udan pungkasan (lan pasulayan kang diunggahake marang pekabaran iku) yaiku prinsip kenabian “alfa lan omega.” Prinsip iku minangka pasangane prinsip taun/dina tumrap wong satus patang puluh papat ewu ing sajarah Millerit. Prinsip “alfa lan omega” iku yaiku prinsip ‘dhasar dadi watu pucak,’ yaiku prinsip-prinsip ‘Musa lan Sang Cempen;’ lan mulane, lumantar ilham, diidentifikasi minangka salah siji saka ayat-ayat ing kidhung kebon anggur, kang uga dadi kidhung Musa lan Sang Cempen.

Wiwitan lan pungkasan sing diprayogakaké déning manéka warna garis kenabian iku nggambaraké sajarah ing ngendi Allah nggenepi “pakaryan-pakaryan kaélok”-Nya, lan pepadhang sing katangèkaké saka pangertosan bab apa sing diprayogakaké déning pralambang “pakaryan-pakaryan kaélok” iku sing ngowahi wong Laodikia dadi wong Filadelfia, saéngga dadi watu ing sawijining Padaleman Suci sing lagi dibangun, kaya dene padaleman Millerite kang dibangun sajroning 46 taun tumuju tanggal 22 Oktober 1844

nalika Pangéran ndhatengi Padaleman Suci-Nya kanthi dadakan.

Yèn kowé pancèn wis ngrasakaké yèn Gusti iku kebak sih. Mulané sowana marang Panjenengané, yaiku Watu urip, kang satemené ditampik déning manungsa, nanging pinilih déning Allah lan aji; kowé uga, kaya watu-watu urip, lagi kadadèkaké omah kasukman, dadi kaimaman kang suci, supaya nyaosaké kurban-kurban kasukman, kang kacepeng déning Allah lumantar Gusti Yésus Kristus. Awit saka iku ana katulis ing Kitab Suci: Lah, Ingsun ndhasaraké ing Sion sawijining watu pojok kang utama, kang pinilih lan aji; lan sapa sing pracaya marang Panjenengané ora bakal kawirangan. Mulané tumrap kowé kang padha pracaya, Panjenengané iku aji; nanging tumrap wong-wong kang ora manut, watu kang ditampik déning para tukang yasa, watu iku uga kang dadi watu pojok kang utama, lan dadi watu sandhungan lan karang kang njalari kasandhung, yaiku tumrap wong-wong kang kesandhung marang pangandika, awit padha ora manut; marang mangkono iku uga padha wis katetepaké. Nanging kowé iku turun kang pinilih, kaimaman karajan, bangsa kang suci, umat kagungan piyambak, supaya kowé martakaké kaunggulan-kaunggulan Panjenengané, kang wis nimbali kowé metu saka pepeteng menyang pepadhang-Né kang ngédab-édabi; kang biyèn dudu umat, nanging saiki dadi umaté Allah; kang biyèn durung olèh kawelasan, nanging saiki wis olèh kawelasan. 1 Pétrus 2:3-10.

Dipunundang mlebet ing pepadhang-Nya ingkang ngédab-édabi punika nandhakaké kapan panggilan punika kaparingaké, awit tetenger dalan taun 1888, ingkang dipadakaké déning ilham kaliyan pambrontakan Korah wonten ing sajarah alfa Musa, nalika dipunbarbar dhateng dinten-dinten pungkasan, dipunpadakaké kaliyan 9/11, nalika piwulang Laodikia rawuh bebarengan kaliyan malaékat kaping tiga miturut ilham. Wong-wong Laodikia wonten ing ramalan punika “wuta,” tegesipun bilih piyambakipun wonten ing pepeteng, lan panggilan supados medal saking pepeteng punika kawiwitan nalika piwulang Laodikia rawuh ing taun 1856, 1888, lan 9/11. Ing 9/11, “panggilan medal saking pepeteng” punika boten namung panggilan supados mangertos pepadhanging malaékat saking Wahyu wolulas, nanging ugi panggilan dhateng tiyang ingkang mirengaké supados mlebet ing sajarah punika piyambak, ing pundi “pakaryan-pakaryan ngédab-édabi” kagunganipun Gusti Allah badhé manggihaken kasampurnanipun ingkang sampurna.

Sajrone telung dasawarsa kapungkur wis bola-bali kabuktekake manawa pangerten profetik tumrap “Injil langgeng” iku sawijining sajarah ing ngendi ana sawijining kayekten profetik kang dibukak segelé, kang miwiti sawijining proses pangujian telung tataran, kanthi ana rong ciri pambédan ing sajroning telung panggawé uji mau. Rong panggawé uji kang kapisan béda sipaté tinimbang kang katelu, amarga kang katelu iku sawijining ujian pamungkas kang nedahake apa panjenengan wis lulus ing panggawé uji kapisan lan kapindho. Pambédan liyané ing Injil langgeng yaiku manawa panjenengan kudu lulus panggawé uji kang lagi lumaku supaya bisa melu ing panggawé uji sabanjuré.

Sajarah “pakaryan-pakaryan kaélokkan” iku uga minangka sajarah ing ngendi “Injil langgeng” tekan pucaké, awit jam pangadilan sing diumumaké déning malaékat kang

kapisan lan diidentifikasi minangka Injil langgeng nemu kaleksanané kang sampurna wiwit 9/11. Pangadilan sing dipèngetaké marang para Millerit iku yaiku 22 Oktober 1844 nalika lawang katutup ing pasemon para prawan sepuluh, mangkono iku dadi pralambanging hukum Minggu nalika lawang katutup manèh ing pasemon para prawan sepuluh. 9/11 ngumumaké yèn jam pangadilan eksekutifé Gusti Allah diwiwiti ing hukum Minggu, kaya déné para Millerit ngumumaké yèn jam pangadilan investigatif diwiwiti tanggal 22 Oktober 1844.

Saka 9/11 nganti tekan hukum Minggu iku sawijining mangsa wektu kang dipratelakake minangka “karya-karya kaelokaning Allah,” lan padha kaya watu dhasar kang dadi “sirahing pojok,” lan padha kaya “mangsa Pentakosta,” lan padha kaya “Habakuk bab loro,” lan minangka “wektu pemeteraian tumrap satus patang puluh papat ewu,” lan minangka “wektu panggodhane gambaring kéwan,” lan minangka “Injil langgeng,” lan minangka “sejarah suci wiwit 1840 nganti 1844,” lan minangka sajarahé “Wahyu bab sepuluh,” lan minangka “sejarah wiwit baptisané Kristus nganti tekan pejahé Panjenengané.”

Sajarah sing dipralambangaké ing sawijining fraktal lumantar baptisané diwiwiti mangsa 2520 dina sing pungkasané ing kayu salib. Baptisan Kristus mralambangaké séda, kakubur, lan wunguné Panjenengané, kang kapenuhan kanthi harfiah ing pungkasan 1260 dina.

Nalika Roh Suci tumedhak ing baptisané Kristus, iku nggambarake tumedhaking malaékat ing Wahyu wolulas ing 9/11. Sakwisé 1260 dina profetik, prastawa-prastawa kang dilambangaké déning baptisan mau kawujud sacara harfiah ana ing salib. Sajarah wiwit saka baptisan nganti salib ngemot sawijining sajarah alfa simbolis kang kawujud sacara harfiah ing pungkasaning wektu mau. Sajarah alfa lan omega iku minangka fraktal saka sakabèhé sajarah umum. Sajarah wiwit saka baptisan nganti salib iku yaiku “pakaryan-pakaryané Allah kang nggumunaké,” lan sajarah mau uga kawakili déning “baptisané Kristus” lan uga déning “séda, kakubur, lan wunguné” Panjenengané sacara harfiah, mula uga déning “baptisané Israèl kuna ing Segara Abang,” lan uga déning “baptisané wolung jiwa sajroning sajarahé Nuh.” Kabèh mangsa iki makili sajarah “pakaryan-pakaryané kang nggumunaké.”

Bab prakara angka 8 minangka lambang kawunguné saka ing pati, kawula wolung nyawa ana ing prau iku kang dadi sebutan kapisan bab angka wolung minangka sawijining pralambang; lan miturut paugeran sebutan kapisan, sakabèhé rinciyan kenabian ana ing sebutan kapisan iku. Wolung nyawa iku padha pindhah saka bumi lawas menyang bumi anyar, apa ora mangkono?

Wolu jiwa mau urip ngliwati mangsaning udan, nanging kabeh wong kang nampik pesen pepeling bab udan iku mati, bener ta? Wolu jiwa “8” kang bakal mlebu ing bumi anyar, kang dipralambangaké lumantar sajarah pesen pepeling sing ditampik, lawang kang katutup, udan, lan bumi anyar, wis ngliwati owah-owahan dispensasi saka donya lawas menyang donya anyar.

Owah-owahan dispensasional kang nandhani wolung jiwa, yaiku satus patang puluh papat ewu, iku pindhah saka Laodikia menyang Filadelfia, kang uga minangka pindhah saka

pasamuwan militant kang kadadosan saka gandum lan ilalang menyang pasamuwan triumphant kang kadadosan namung saka pisungsung gandum woh wiwitan kang diangkat munggah minangka pisungsung panji kanggo dideleng dening saindenging jagad, padha karo ndeleng prau siji-sijiné ana ing lumahing banyu kang gegelut. Wong-wong iku yaiku si 8 kang asalé saka si 7, lan sajarah panyabrangan bahtera lan panyabrangan Segara Abang loro-loroné padha dadi gambaran tumrap “pakaryan-pakaryan kaelokan”-Panjenengané.

Jiwa-jiwa mau yaiku wong-wong sing wis diuripaké menèh minangka panggeneping Wahyu 11:11. Wong-wong mau iku umat prajanjianing Allah, kang diwakili déning bapané, Abraham, sing ngemban tandha prajanjian lumantar sunat kang kudu kalakon ing dina kaping woluh.

Kabeh garis iki makili mangsa wektu sing padha, lan mangsa wektu iku diwiwiti saka dhasaring 9/11 lan dipungkasi ing angger-angger dina Minggu. 9/11 iku watu dhasar, lan angger-angger dina Minggu iku watu pucak. Ing sajarah pambangunan maneh Yerusalem ing jaman Nehemia lan Ezra, dhasar iku rampung sajrone sajarah dhawuh kapisan, lan Padalemané dhéwé wis rampung adoh sadurungé dhawuh katelu. Ing sajarah Millerite, dhasar-dhasar iku ditetepaké ing Mei 1842 nalika bagan 1843 diterbitaké. Padaleman Millerite mesthiné mbutuhaké patang puluh enem taun kanggo diadegaké, wiwit 1798 nganti 1844. Sadurungé 22 Oktober 1844, Padaleman Millerite wis rampung, lan watu pucaké yaiku Panguwuh Tengah Wengi. Nalika Panguwuh Tengah Wengi rampung ing 22 Oktober 1844, alpha lan dhawuh katelu taun 457 BC wis ketemu padanané ing omega taun 1844. 457 BC minangka alpha tumrap 2300 taun, lan 1844 minangka omega. Ing siji tataran kalorone padha, amarga dhawuh utawa malaékat iku padha-padha pesen, lan kalorone padha dadi pralambang tumrap angger-angger dina Minggu, ing ngendi bakal ana dhawuh lan ing ngendi pesen malaékat katelu ngrembaka dadi panguwuh sora.

Saka taun 457 SM nganti 408 SM, patang puluh sanga taun diidentifikasi déning Daniel minangka mangsa nalika bangsa Yahudi bakal ngrampungaké pambangunan, “dalan bakal dibangun manèh, lan témbok uga, sanajan ing mangsa kang rekasa.”

Mulané padha sumurupa lan padha mangertia, yèn wiwit metu dhawuh supaya Yérusalèm dipulihaké lan dibangun manèh nganti tekan Sang Mesias, Sang Pangeran, bakal ana pitung minggu lan suwidak loro minggu; dalan-dalané bakal dibangun manèh, lan témboké uga, sanajan ing mangsa-mangsa kang kebak karibedan. Daniel 9:25.

457 SM lan 1844 iku alfa lan omega tumrap ramalan 2300 taun. Kalorone padha dadi pralambang paugeran Minggu, amarga minangka alfa lan omega, kalorone iku padha, lan kuciwane taun 1844 diselaraské déning ilham karo kuciwané salib. Manawa taun 1844 dadi pralambang salib, lan pancèn mangkono, mula pasangane minangka alfa (457 SM) uga mangkono. Taun 1844 nganti 1863 nggambaraké proses panggodhèné malaékat katelu. Proses panggodhèn iku dipralambangaké déning 49 taun ing antarané paugeran katelu, paugeran Minggu, lan rampungé pakaryan dalan lan témbok kang kelakon ing mangsa kasangsaran.

457 SM dumugi 408 SM punika sajarah alfa saking 2300 taun ingkang nglambangaken sajarah omega wiwit 1844 dumugi 1863. Kalih sajarah punika nglambangaken sajarahipun golongan satus patang puluh sekawan ewu sasampunipun sami dipunsegel nalika paugeran Minggu dumugi mangsa wekdal pikajenganing manungsa katutup. Pakaryanipun golongan satus patang puluh sekawan ewu punika nyeluk para kakung lan para putri supados wangsul dhateng “dalan-dalan ingkang kuna,” ingkang dipungambaraken déning Yesaya minangka mbangun malih papan-papan reruntuhan ingkang kuna, lan ingkang dipunsebat déning Yeremia minangka dalan ingkang nuntun dhateng piwucal udan pungkasan. “Tembok” punika angger-anggeripun Allah, ingkang badhé dipunwakili déning golongan satus patang puluh sekawan ewu dhateng saindenging jagad dados panji. Punika badhé kalampahan ing mangsa kasangsaraning wekdal-wekdal angel saking bilai ingkang kaping tiga saking Islam, awit Islam punika ingkang ndadosaken bangsa-bangsa duka. Pakaryan punika lan mangsa wekdal ingkang angel punika terus lumampah dumugi Mikhael jumeneng.

Mulané, manawa panjenengan saged nyumurupi bilih 457 SM dumugi 408 SM punika satunggaling periode kenabian ingkang kawiwitan ing dhawuh kaping tiga lan dados pralambang satunggaling periode kenabian ingkang kawiwitan ing taun 1844 kanthi rawhipun malaekat kaping tiga lan pungkasanipun ing taun 1863, mila panjenengan saged nyumurupi bilih sesambetanipun kaliyan wangsit 2300 taun, dados titik wiwitan utawi titik pungkasan, mratelakaken bilih piyambakipun punika alpha lan omega sajroning gegayutanipun kaliyan satunggal lan satunggalipun. Mangsa kasangsaranipun Nehemia nggambaraken mangsa kasangsaran ingkang nuntun dhateng lan nyakup Perang Sipil. Periode patang puluh sanga taun ing sajarah alpha makili periode 19 taun ing sajarah omega. Periode 19 taun punika ugi dipun pralambangaken déning 19 taun ing wiwitaning wangsit 65 taunipun Yesaya.

Amarga sirahing Siria iku Damsyik, lan sirahing Damsyik iku Rezin; lan sajrone nem puluh lima taun Efraim bakal diremuk, nganti ora dadi sawijining bangsa. Yesaya 7:8.

Yésaya ngaturaké wangsit punika ing taun 742 SM, lan 19 taun salajengipun, ing taun 723 SM, karajan sisih lor kabekta lumebet ing panawanan salaminipun 2520 taun, ingkang pungkasanipun dumugi taun 1798. Sangang welas taun wiwit 742 SM ngantos 723 SM punika salaras kaliyan sangang welas taun wiwit 1844 ngantos 1863, awit sangang welas taun ingkang kapisan punika minangka alfa saking wangsit punika, lan sangang welas taun ingkang pungkasan punika minangka omega. Ing sajarah sangang welas taun punika, ratu ala Ahaz kaparingan pasuryan déning Yésaya kanthi pawartos bab udan pungkasan, kados ingkang kagambaraken wonten ing ayat wolu minangka pawartos bab “pitung wektu.” Ahaz nampik pawartos punika, kados déné Adventisme Millerit Laodikia ing taun 1863 ugi nampik.

Sajeroning mangsa iku, imam agungé Ahaz niliki Asyur, nggawa bali rancangan candhi pagané wong-wong mau, lan Ahaz banjur dhawuh supaya iku diadegaké ing plataraning Padalemané Allah. Garis iki sajajar karo crita bab nabi sing ora manut, kang dipréntah supaya aja bali menyang Yehuda lumantar dalan kang padha karo dalan nalika rawuhé,

nanging banjur iya bali lan katipu déning nabi palsu lan goroh; iki makili bali manèh marang metodologi Protestan sing murtad supaya ndhelik saka pangerten Millerit bab “pitung kaping” ing sawijining panggenapan klasik saka segawon kang mbalèni muntahé dhéwé.

Prastawa punika kalampahan nalika Perang Sipil antawis karajan sisih lor lan karajan sisih kidul wiwit kadadosan, saéngga dados pralambang Perang Sipil ing Amérika Sarékat nalika mangsa 19 taun punika kaulang. 742 SM dumugi 723 SM makili mangsa 19 taun saking 1844 dumugi 1863, ingkang makili mangsa saking undhang-undhang Minggu dumugi pamejanganing wekdal sih-kadarman. Sajarah 9/11 dumugi undhang-undhang Minggu punika sajarahing ujian arca kéwan galak wonten ing sajroning Amérika Sarékat, ingkang dipun-gandhakaken wonten ing ujian arca kéwan galak saindenging jagad ingkang kawiwitan nalika undhang-undhang Minggu. Awit saking punika, mangsa-mangsa 19 taun ingkang makili undhang-undhang Minggu dumugi pamejanganing wekdal sih-kadarman, ugi makili sajarah 9/11 dumugi undhang-undhang Minggu, inggih punika sajarah “karya-karya kaélok”-Nya.

Kita badhé nerusaké wonten ing artikel salajengipun.

Lan pangandikané Pangéran tumeka marang aku, pangandikané, Hé anaking manungsa, paribasan apa iku sing ana ing tanah Israèl, kang muni mangkéné: Dina-dina iku saya kalantur, lan saben wahyu ora kaleksanan? Mulané kandhaa marang wong-wong mau, Mengkéné pangandikané Gusti Allah: Aku bakal ndadèkaké paribasan iki mandheg, lan wong-wong ora bakal nggunakaké menèh minangka paribasan ing Israèl; nanging kandhaa marang wong-wong mau: Dina-dina iku wis cedhak, lan kaleksanané saben wahyu. Awit ing satengahé brayat Israèl ora bakal ana menèh wahyu kang muspra utawa tenung kang nglèmbana. Awit Aku iki Pangéran: Aku bakal ngandika, lan pangandika sing Dakkandhakaké iku bakal kaleksanan; ora bakal kalantur menèh; awit ing jamanmu, hé brayat kang mbaléla, Aku bakal ngandika tembung iku lan bakal nglakoni, pangandikané Gusti Allah.

Maneh pangandikané Pangéran rawuh marang aku, mangkéné: Hé anaking manungsa, lah wong-wong saka brayat Israèl padha muni, “Wahyu kang didelengé iku tumraping dina-dina kang isih suwé tekané, lan dhèwèké medhar wangsit bab jaman-jaman kang isih adoh.” Mulané kandhaa marang wong-wong mau: Mangkéné pangandikané Pangéran Allah; Ora bakal ana manèh pangandikan-Ku kang katundha suwiné, nanging pangandika kang wus Sunucapaké iku bakal kalakon, mangkono pangandikané Pangéran Allah. Yehezkiel 12:21–28.